

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 33

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauill καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Θάμινε ὦρα πολλή νὰ κοιτάζει τὰ
λευκὰ πανιά τῶν πλοίων πού περνοῦσαν
καὶ τὰ καθάρια θαλασσοπούλια ἀπάνω
ἀπὸ τὸ ἥσυχο νερό, ἀλλὰ ἡ ὥρα ἔφευγε
κι' ἤθελε νὰ ἰδεῖ τὸ παρεκκλήσι, πού ἡ
μὴς Μίλδρεδ ἔλεγε πὼς ἦταν ὠραῖο μνη-
μεῖο γοτθικῆς τέχνης.

Γύρισε πίσω ψάχνοντας νὰ τὸ βρεῖ.

Οἱ δενδροστοιχίες διασταυρώνον-
ταν σ' ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ στά-
θηκε ἀμήχανη, χωρὶς νὰ ξέρει πού
ἔπρεπε νὰ γυρίσει.

— Ἀπὸ δὴ θάνα! εἶπε καὶ μπήκε
σὲ μιὰ δεντροστοιχία, πού οἱ κλάδοι
τῆς ἐνώνονταν ἀποπάνω σχηματίζον-
τας τοῦνελ.

Δὲ γελάστηκε. Στὴν πρώτη καμ-
πή, φάνηκε τὸ παρεκκλήσι μὲ τὰ φί-
να του σκαλίσματα, σὰν ἓνα λευκὸ
στολίδι μέσα στὸ πυκνὸ πράσινο.

Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ κοινο-
στάθηκε στὸ κατώφλι, γιατί τῆς ἔκα-
νε ἐντύπωση τὸ μυστικὸ παθὸ φῶς,
πού βασιλεῦε ἐκεῖ μέσα.

Ὅσο ὅσο τὰ μάτια τῆς συνήθισαν,
ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ κοιτάζε τρι-
γύρω τῆς. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή τῆς φά-
νηκε πὼς αὐτὸ πού ἔδλεπε δὲν ἦταν
ἕνας τόπος ὁλότελα ἄγνωστος!

Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, ἡ Νταίξη προ-
χώρησε στὸ στασίδι, ἔπου γονάτιζε
μικροῦλα κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, καὶ
κοίταξε ἀφηρημένη μιὰ μεγάλη εἰ-
κόνα καμωμένη μὲ χρωματιστὰ τζά-
μια, πού παρίστανε τὸ προσκύνημα
τῶν Μάγων. Οἱ Μάγοι γονατίζουν μπρο-
στὰ στὴν Παναγιά καὶ στὸ θεῖο Παιδί
τῆς, ἀπὸ πάνω οἱ Ἀγγελοὶ δοξολογοῦν,
στὸ βάθος φαίνεται ἓνα карабάνι φορ-
τωμένο μὲ πλούσια δῶρα.

Ἐνα κομμάτι τζάμι ἔλειπε κι' ἓνα
πουλὶ ἔμπαινε μέσα ξαφνικά, ἔκανε γρή-
γορες βόλτες μέσα στὴν ἐκκλησιά, κι'
ὕστερα ἔβγαине πάλι ἀπὸ τὴν τρύπα.

Κι' ἡ Νταίξη εἶχε πεποίθησι, ὅτι

τόχε ξαναῖδεῖ τὸ πουλὶ αὐτὸ νὰ μπαίνει
καὶ νὰ βγαίνει τατιβίζοντας βιαστικά ἀ-
πὸ τὸ σπασμένο τζάμι...

Ἐνα κουδούνι χτύπησε μακρὰ καὶ
τὴν ξύπνησε ἀμέσως ἀπὸ τὰ ὄνειροπο-
λήματά τῆς. Ἦταν ὦρα νὰ γυρίσει.

Ἐτρεξε, γιὰ νὰ μὴ τὴν περιμένουν,
ἀλλὰ κοντὰ στὴν ἑπαυλὴ ἀπάντησε τὴ
δεσποινίδα ντὲ-Πιερρεφὸν καὶ γύρισαν
μαζί, κουδεντιάζοντας εὐθυμα.

«Δυὸ κύκνοι πλησίον...» (Σελ. 265, στ. γ'.)

Χωρίστηκε στὴν εἴσοδο.

Ἡ κυρία Βερδιὲ περίμενε τὴ Νταίξη
στὸ δωμάτιο, ἔπου τὴν ἔμπασε τὸ πρῶν.

— Ἐδῶ θὰ τρῶμε πάντα μαζί, κόρη
μου, εἶπε. Ὑποσχέθηκα στὴ μυλαῖδα ὅ-
τι θὰ σὲ προσέχω ὅσον καιρὸ μείνεις ἔ-
δῶ. Κι' ἀλήθεια φαίνεται πολὺ μικρή.
Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Δεκαπέντε, κυρία.

— Εἶσαι μικροῦλα ἀκόμη καὶ βέβαια

δὲν ξέρεις τίποτα ἀπὸ τὴ ζωὴ. Κάθε φο-
ρά, πού θάπαντᾷς δυσκολία, θάρχεσαι
νὰ μοῦ λὲς κι' ἐγὼ θὰ σὲ ὁδηγῶ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία, εἶπε ἡ
Νταίξη μ' εὐγνωμοσύνη. Ἀπὸ τὴ μητέ-
ρα μου χωρίστηκα μόνον ὅταν πῆγα στὴ
μὴς Μίλδρεδ καὶ δὲν ξέρω, ἀλήθεια, πὼς
πρέπει νὰ μιλῶ. Φοβᾶμαι πὼς θὰ σὰς
φανῶ πολὺ κουτή. Ἡ δεσποινὶς ντὲ-Πι-
ερρεφὸν ξέρει νὰ μιλᾷ τόσο καλὰ!

— Ἡ νεαρή κοντέσσα ἔζησε πάν-
τα μέσα στὸν κόσμον, κόρη μου, κι'
ἡ μητέρα τῆς εἶναι ἀπὸ πολὺ μεγá-
λο σπίτι. Ὅταν ζοῦσε ὁ κόντης, δε-
χόταν στὸ σπίτι τῆς τὴν ἀνώτερη γαλ-
λικὴ ἀριστοκρατία. Ἐτσι μαθαίνει κα-
νεὶς πολὺ εὐκόλα πὼς πρέπει νὰ μι-
λᾷ. Μὰ ἓνα κορίτσι δὲν εἶναι ἀνάγκη
νὰ μιλᾷ ὅλη τὴν ὥρα, ἀλλὰ πρέπει
νὰ εἶναι προσεχτικὸ καὶ σεμνόν.

Ἡ κυρία Βερδιὲ ἦταν ἔξυπνη καὶ
μορφωμένη γυναίκα, καὶ καθόλου
ξίππασμένη. Ἐτσι ἡ Νταίξη πολὺ
γρήγορα πῆρε θάρρος μαζί τῆς.

Καθὼς σηκώνονταν ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι, μπήκε ἡ δεσποινὶς ντὲ-Πιερ-
ρεφὸν.

— Ἐλάτε γρήγορα, Βιολέττα! εἶ-
πε. Ἐχομε νὰ ἰδοῦμε ἓνα σωρὸ
πράγματα.

— Δὲ θ' ἀρχίσουμε τὸ ἐργόχειρο;
ρώτησε ἡ Νταίξη.

— Ὅχι, προκομένη μου, εἶπε ἡ
Λουίζα γελώντας. Ἐγὼ εἶμαι λιγάκι
τεμπέλα. Ἀς ξεκουραστοῦμε σήμερα
κι' ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ αὔριο, ἀν καὶ
ἡ κυρία Βερδιὲ τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ
μαλώσει.

— Ἡ κυρία Βερδιὲ χαμογέλασε.
Ἦταν πολὺ μαλακὴ κι' ἀγαποῦσε τὴ
χαριτωμένη τῆς μαθήτριά.

— Πρῶτα-πρῶτα νὰ μάθετε τὸ σπίτι
μας, ἀφοῦ θὰ μείνετε τόσο καιρὸ, γιὰ-
τί εἶναι πολὺ μεγάλο κι' ἔχετε φόβο νὰ
χαθῆτε καμμιὰ φορὰ.

Καὶ πῆρε τὴ Νταίξη σ' ὠραῖο πάρ-
κο, πού ἀρχίζε ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔ-
φτανε ὡς τὴν κοιλάδα τοῦ Στούρ. Τὰ
συντριβάνια διατηροῦσαν παντοῦ τὴ δρο-

σιά και μέσα στις δεντροστοιχίες ξεχώριζαν πού και πού κατάσπρα αγάλματα.

Έκαμαν ένα μεγάλο περίπατο και κάθε τόσο έβρισκαν και μιὰ καινούργια όμορφη. Έστερα πήγαν στους σταύλους και στα σπιτάκια των σκύλων κι' ή Νταϊζή διασκέδασε πολύ. Η Λουίζα γνώριζε όλα τα ζώα και τα φώναζε τὸ καθένα με τ' όνομά του.

— Άν ήξερες Ιππασία, είπε, θά κάναμε ωραίους περιπάτους με τ' άλλα στα δάση. Τὸ χτήμα αὐτὸ εἶναι ξέρεις πολύ μεγάλο. Φαίνεται ὅτι γινόνταν θαυμάσια κυνήγια ἐδῶ, στὰ χρόνια τῆς ωραίας λαίδης.

— Ποιάς ωραίας λαίδης;

— Ήταν ἡ λαίδη Διάνα, ἡ γυναίκα τοῦ λόρδου Έρλινγκτον. Πάνε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν ἐποχή ἐκείνη δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ἡ ἐπανάσταση καὶ λὲν ὅτι ὁ κόσμος γλεντοῦσε πολύ. Ὁ βασιλιάς ἔδινε γιορτές κι' οἱ εὐγενεῖς κοίταζαν ποῖος νὰ κάμει τὴν λαμπρότερη ἐμφάνιση. Τώρα οἱ πύργοι τῶν ευγενῶν εἶναι κλειστοὶ πιά καὶ δὲν κοτὰ κανεῖς νὰ στολιστῇ λιγάνι, γιατί τὸ κόμμα ποὺ κυβερνᾷ ὑποστηρίζει πολὺ τὴν ἀπλότητα καὶ μάχεται τὴν πολυτέλεια. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πουριτανοί, καθὼς τοὺς λέγε... Τὶ κακὴ σκέψη τῆς μαμμᾶς, νὰ φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία καὶ νὰ παντρευτῇ μ' αὐτὸν τὸν κακὸ λόρδο Στάρλυ!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε σιγανά, κι' ἡ Νταϊζή τῆς ἀπάντησε τὸ ἴδιο σιγανά:

— Καὶ γιατί τὸν πῆρε, ἀφοῦ εἶναι κακός;

— Καὶ ποὺ τὸν ἤξερε; Ὁ παπoὺς ἤθελε νὰ γίνει αὐτὸς ὁ γάμος, καὶ στὴ Γαλλία ὅ,τι πεῖ ὁ πατέρας εἶναι γινωμένο. Ὁ λόρδος εἶχε καλὴ θέση στὴν Αὐλή. Ποῖος νὰ τῷ ἔφερε πῶς θά γινόνταν ὕστερα ἀποστάτης;

Τὸ χαριπὸ πρόσωπο τῆς κόρης εἶχε πάρει ἕνα ὕφος γεμάτο πικρία καὶ περιφρόνηση· κι' ἡ Νταϊζή πού τὴν ἤξερε πάντα γελαστή, συγκινήθηκε. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἡ Λουίζα τῆς κράτησε τὸ δικό της τρυφερά...

— Ναι, εἶπε πάλι στὴ Νταϊζή, ἡ ζωὴ εἶναι συχνὰ ἀσχημὴ ἐδῶ μέσα. Ἡ μαμμὰ λέει ὅτι τὸ καθήκον τῆς εἶναι νὰ μένει ἐδῶ. Ἐγὼ ὅμως πνίγομαι ἐδῶ μέσα καὶ θέλω νὰ φύγω. Ἰδίως ὅταν ἐκείνος εἶναι ἐδῶ, ἔστω καὶ περαστικός... Γι' αὐτὸ θέλω νάχω μιὰ φιληνάδα...

Τὰ μάτια τῆς εἶχαν γεμίσει δάκρυα καὶ ξαφνικὰ ἀγκάλιασε τὴ Νταϊζή καὶ τὴ φίλησε μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας.

— Τώρα εἶναι πεθαμένη πιά ἡ ωραία λαίδη; ρώτησε ἡ Νταϊζή γιὰ ν' ἀλλάξει τὴν κουβέντα.

Κάθισαν σ' ἕνα πέτρινο πάγκο, στὴν ἀκρὴ μιᾶς στέρας.

— Πέριμενε καὶ θά σοῦ πῶ, ἀπάντη-

σε ἡ Λουίζα. Ἐμεῖς ἐδῶ περνοῦμε σωστὸ μαρτύριο. Ἀκόμη κι' ὅταν λείπει, δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα. Εἶναι κάποιος Τζέκιν ἐδῶ, ὑπασπιστὴς τοῦ ἡ σπιoύνος του, καὶ μᾶς τριγυρνᾷ καὶ κρυφακούει καὶ τοῦ δίνει ἀναφορά. Κι' ἔτσι ὁ λόρδος Στάρλυ, ἐνῶ φαίνεται πῶς δὲν ἀνακατεῦται διόλου στὴ ζωὴ μας, ξέρεῖ ὅμως τί κάνουμε καὶ τί λέμε, κι' ὅταν θέλει μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε τὸ θέλημά του. Στὴν ἀρχὴ ἐγὼ ἔφερνα ἀντίσταση, ἀλλὰ με φροδέρισε πῶς θά με στεῖλει πίσω στὴ Γαλλία, κι' αὐτὸ θά τὴν πίκραινε πολὺ τὴ μαμμιά... Δὲ λέω λοιπὸν τίποτα τώρα. Ξέρω πῶς ἡ θέση του εἶναι δύσκολη, γιατί θέλει νὰ κολακεύει τὸν Κρόμβελ, ποὺ εἶναι πουριτανός, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε καθολικές.

— Καὶ πῶς σὰς ἀφίνει νὰ ἔχετε τὴ θρησκεία σας;

— Ξέρεῖ πῶς ἂν μᾶς ἐπῆξε, ἡ μαμμιά, θά σηκωνόταν καὶ θάφευγε ἀμέσως. Κι' ἡ οἰκογένειά μας εἶναι πολὺ δυνατὴ στὴ Γαλλία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομῆλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ ρούχα του καὶ τὸν τῖναξε γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι στὰλήθεια αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὕστερα τὸν χάιδεψε μετὰ τὴ μὴτη τῆς καὶ τὸν τῖναξε πάλι. Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπε οὔτε μιὰ λέξη γιατί τὴν εἶχε παρακαλέσει ὁ Νίλς νὰ μὴ ξυπνήσει τίς ἄλλες.

Φίλησε τὴ γριὰ χήνα καὶ στὰ δυὸ μάγουλα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τῆς διηγείται πῶς βρέθηκε στὸ Σκάνσεν καὶ πῶς ἐμεῖνε ἐκεῖ φυλακισμένος.

— Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ κυρὰ Μαριὼ ἡ ἀλεποῦδ βρισκόταν κι' αὐτὴ στὸ Σκάνσεν, στὸ κλουβὶ τῶν ἀλεποῦδων, ἐξακολούθησε ὁ Νίλς σὰν εἶπε τίς δικές του περιπέτειες. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ μᾶς εἶχε κάνει τόσα φοβερά κακά, μολταῦτα τὴν λυπήθηκα μετὰ τὴν καρδιά μου. Ήταν καὶ πολλὲς ἄλλες ἀλεποῦδες μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κλουβὶ κι' αὐτὲς φαίνονταν πολὺ ευχαριστημένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τους, ἐνῶ ἡ κυρὰ Μαριὼ στεκόταν πάντα λυπημένη καὶ νοσταλγοῦσε τὴν ἐλευθερία τῆς. Μετὰ τὸν καιρὸ εἶχα ἀποκτήσει πολλοὺς φίλους στὸ Σκάνσεν, καὶ μιὰ μέρα ἀκούσα ἕνα σκυλὶ νὰ λέει ὅτι στὸ Σκάνσεν εἶχε ἔρθει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἤθελε νὰγοράσῃ ἀλεποῦδες. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ ἕνα μακρινὸ νησί. Στὸ νησί αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ἀφίσει πιά οὔτε μιὰ ἀλεποῦ καὶ τώρα ἔχουν φοβερὲς ζημιές ἀπὸ τοὺς ἀρουραίους καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἤθελαν νὰ πᾶνε πάλι ἀλεποῦδες στὸ νησί τους γιὰ νὰ τοὺς ξεπαστρέψουν αὐτούς. Μόλις τὸ ἔμαθα ἐγὼ αὐτὸ τὸ πράγμα, πῆγα

στὸ κλουβὶ τῶν ἀλεποῦδων καὶ φώναξα: — Ἀκουσε, κυρὰ Μαριὼ! Αὐριο θά ἔρθουν ἐδῶ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰγοράσουν ἀλεποῦδες. Λοιπὸν νὰ μὴ κρυφτῇς οὔτε νὰγριέψῃς, ἀλλὰ νὰ σταθῇς μπρὸς-μπρὸς καὶ νὰφῇς νὰ σὲ πιάσουν, ὥστε νὰποκτήσῃς πάλι τὴν ἐλευθερία σου. — Κι' ἀλήθεια, ἡ κυρὰ Μαριὼ ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ μου καὶ τώρα τρέχει ἐλεύθερη σ' ἐκεῖνο τὸ νησί. Τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κυρὰ Ἀκκα; Δὲν ἔκανα καλὰ;

— Κι' ἐγὼ ἂν ἤμουνα, δὲν θάκανα καλύτερο, εἶπε ἡ Ἀκκα.

— Χαίρουναι πολὺ ποὺ συμφωνοῦμε καλὰ, εἶπε ὁ Νίλς. Τώρα ὅμως ἔχω νὰ σὲ ρωτήσω καὶ κατὰ ἄλλο. Μιὰ μέρα εἶδα νὰ φέρνουν στὸ Σκάνσεν δεμένο τὸν ἀετὸ τὸ Γόργη, ἐκείνον ποὺ εἶχε παλέψει μετὰ τὸν Φίλιππα, καὶ νὰ τὸν βάζουν μέσα στὸ κλουβὶ τῶν ἀετῶν. Φαίνεται νὰ καταλυπημένος κι' ἦταν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση, καὶ πολλὰς φορὲς μοῦ ἤρθε νὰ πᾶω καὶ νὰ λιμάρω τὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ του καὶ νὰνοῖξω μιὰ τρύπα ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἔπειτα συλλογιζόμουν: Ὅχι, ὅχι, αὐτὸς εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος ληστής ποὺ τρώει τὰθῶα πουλιά. Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ ἐλευθερώσω ἕνα τέτοιο κακούργο καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα ὅτι θά ἦταν καλύτερο ἂν ἔμενε ἐκεῖ. Τί λὲς τώρα γι' αὐτὸ, κυρὰ Ἀκκα; Δὲν σκέφθηκα καλὰ;

— Ὅχι, δὲν σκέφθηκας διόλου καλὰ, εἶπε ἡ Ἀκκα. Μπορεῖ κανεῖς νὰ κατηγορῇ τοὺς ἀετοὺς ὅσο θέλεις, εἰν' ἀλήθεια ὅμως πῶς εἶναι τὰ πιὸ περήφανα ἀπ' ὅλα τὰ πουλιά καὶ πῶς ἀγαποῦν τὴν ἐλευθερία τους περισσότερο ἀπ' αὐτὰ καὶ εἶναι ἀδικο νὰ μένουν σκλαβωμένα. Ξέρεις τί θά ἔλεγα νὰ κάνουμε; Μόλις ξεκουραστῇς λιγάνι, νὰ ξεκινήσουμε οἱ δυὸ μας γιὰ τὴ Στοκχόλμη καὶ νὰ πάμε στὸ μεγάλο κλουβὶ τῶν ἀετῶν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Γόργη!

— Αὐτὰ τὰ λόγια περίμενα ἀπὸ σένα, κυρὰ Ἀκκα, εἶπε ὁ Νίλς. Ὑπάρχουν κάποιον ποὺ λένε ὅτι δὲν εἶχες πιά καμμιὰ ἀγάπη γιὰ κείνον ποὺ ἀνάστησες, γιατί ζῇ ὅπως πρέπει νὰ ζῇ ἕνας ἀετὸς σύμφωνα μετὰ τὴ φύσι του. Τώρα ὅμως βλέπω πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τώρα ἐγὼ θά πᾶω νὰ ἰδῶ ἂν ξυπνήσῃ ὁ Φίλιππας, κι' ἂν θέλεις ἐσὺ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκεῖνον ποὺ με ἔφερε ἐδῶ, τότε θά τὸν βρῇς δίχως ἄλλο πάνω στὸ βράχο, ὅπου εἶχες θρέψῃ μιὰ φορὰ ἕνα ὄρφανὸ ἀετόπουλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Η ΑΙΖΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΤΑ

Ἡ ἀρεστέα

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ὁ Νίλς Χόλγκερσον ταξίδευε μαζὶ μετὰ τῆς ἀγριόχηνες, εἶδαμε ὅτι καὶ δυὸ παιδιὰ τραβοῦσαν τὸν ἴδιο δρόμο. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν

ἀπὸ τὸ Σούνερμπο τοῦ Σμαϊλαντ καὶ κάθονταν μετὰ τοὺς γονεῖς τους σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι μέσα σὶδ μεγάλο κάμπο τοῦ Ἀγιούγκ. Ὅταν αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἦταν πολὺ μικρὰ ἀκόμη, χτύπησε ἕνα βράδυ τὴν πόρτα τους μιὰ φτωχὴ γυναίκα καὶ τοὺς ζήτησε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ τὴ νύχτα. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ καλὴδα μόλις χωροῦσε αὐτοὺς ποὺ τὴν κατοικοῦσαν, οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι δέχθηκαν με προθυμία τὴν γυναίκα καὶ ἡ μητέρα τῆς ετοίμασε ἕνα στρώμα. Ὁλόκληρη τὴ νύχτα ἡ δυστυχισμένη ἄρρωστη ἔδωκε τόσο πολὺ, ὥστε τὰ παιδιὰ νόμιζαν πῶς θά πετοῦσε ἔξω ἡ καρδιά τῆς καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ ἦταν τόσο ἄρρωστη ποὺ δὲν μποροῦσε πιά νὰ φύγῃ.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν ἔδειξαν τὴ μεγαλύτερη καλοσύνη ἀπέναντί τῆς. Τὴν ἐβάλαν νὰ ξαπλώσῃ στὸ ἴδιο τους κρεβάτι κι' αὐτοὶ κοιμόνταν χάμω, κι' ὁ πατέρας ἔφερε τὸ γιατρὸ καὶ τῆς ἀγόρασε φάρμακα. Ἡ ξένη ὅμως ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χειροτέρευε καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὴν διώξουν ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ ἔξω στὸ δρόμο. Καὶ καθὼς ἐκείνοι δὲν ἤθελαν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν παράκλησίν τῆς, τοὺς εἶπε ὅτι μιὰ τσιγγάνα ποὺ τὴν ἐχθρεύονταν τὴν κατάρσθηκε νὰρρωστήσῃ. Κι' ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τὴν κατάρσθηκε κιόλας νὰ πάθουν τὰ ἴδια μ' αὐτὴν κι' ὅλοι ὅσοι θά τὴν ἔπερναν στὸ σπιτί τους καὶ θά φαίνονταν καλοὶ μαζὶ τῆς. Ἡ ἄρρωστη λοιπὸν νόμιζε ὅτι ἡ κατάρα αὐτὴ βγήκε ἀληθινὴ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὴν πετάξουν ἔξω καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφεροῦν πᾶ καθόλου γι' αὐτὴν, γιατί δὲν ἤθελε νὰ τοὺς φέρει τὴ δυστυχία μέσ' στὸ σπιτί τους.

Οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι ὅμως δὲν ἔκαναν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἡ ἄρρωστη. Βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς πῶς δὲν φοβήθηκαν λιγάνι, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιά νὰ βγάλουν στὴν πόρτα μιὰ φτωχὴ ἐτοιμοθάνατη γυναίκα.

Σὲ λίγο πέθανε ἡ ἄρρωστη καὶ ἀπὸ τότε μπῆκε ἡ δυστυχία μέσ' στὸ σπιτί τῶν καλῶν φτωχῶν ἀνθρώπων. Πρῶτα βασιλεῦε ἀνάμεσά τους ἡ χαρὰ, γιατί μόλα ποὺ δὲν ἦταν πλούσιοι ἄνθρωποι, ἐβγάσαν τὸ ψωμάκι τους. Ὁ πατέρας ἔφτιανε χτένια γιὰ ἀργαλειοὺς κι' ὅλη ἡ οἰκογένεια τὸν βοηθοῦσε. Κι' ἄμα κάθονταν στὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς καὶ ὁ πατέρας ἄρχιζε νὰ λέη ἀστεία, τότε γελοῦσαν ὅλοι τόσο πολὺ, ποὺ τοὺς ἀνέδαγαν δάκρυα στὰ μάτια.

Τὰ δυὸ παιδιὰ θυμόντουσαν τὴν ἐποχὴ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς φτωχῆς γυναίκας σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο. Δὲν ἤξεραν πιά ἂν κράτησε πολὺ ἡ λίγον καιρὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶχαν ὅμως τὴν ἐντύπωση ὅτι στὸ σπιτί τους γινόνταν

καθημερινῶς κηδεῖες. Τ' ἀδελφία τους πέθαιναν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ θάδονταν μέσα στὴν κρύα γῆ. Ἀλήθεια δὲν εἶχαν παρὰ τέσσερα ἀδελφία μόνο, ἀλλὰ στὰ παιδιὰ φαίνονταν σὰν νὰ ἦταν πολὺ περισσότερα. Στὸ τέλος τὸ σπιτί ἔγινε τόσο σιωπηλὸ σὰν νὰ μὴ ζοῦσε πιά κανένας ἐκεῖ μέσα. Ἡ μητέρα προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ θάρρος τῆς, ἀλλὰ ὁ πατέρας εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε πιά ὀρεξὴ οὔτε νὰ δουλέψῃ οὔτε νὰ κἀνῃ ἀστεία, ἀλλὰ καθόταν ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ μετὰ κεφάλι χωμένο μέσ' στὰ χέρια του.

Μιὰ μέρα ξέσπασε ἡ ἀπελπισία του τόσο ἄγρια, ποὺ τὰ παιδιὰ τὸν φοβήθηκαν. «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω» εἶπε «γιατί ἔπεσε μιὰ τέτοια δυστυχία μέσ' στὸ σπιτί μας; Ἐμεῖς ἐκάναμε ἕνα κα-

λὸ βοηθώντας τὴν ἄρρωστη. Εἶναι τὸ κακὸ λοιπὸν στὴ γῆ πιὸ δυνατό ἀπ' τὸ καλὸ;»

Σὲ λίγες μέρες τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὸν πατέρα τους. Δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπιτί. Εἶχε ἄρρωστήσῃ ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ποὺ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του, κι' ὅταν αὐτὸς εἶδε ὅτι θά πεθαινε κι' ἐκείνη, δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ πιά στὸ σπιτί. Ἡ μητέρα ἔλεγε ὅτι γιὰ τὸν πατέρα αὐτὸ ἦταν καλύτερο, γιατί στὸ τέλος θά τρελλαινόνταν δίχως ἄλλο.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ πατέρας, μπῆκε μεγάλη φτώχεια μέσ' στὸ σπιτί, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ, ἡ μητέρα ἔκλεισε τὸ σπιτί καί, μετὰ τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ τῆς ἔμεναν, ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ.

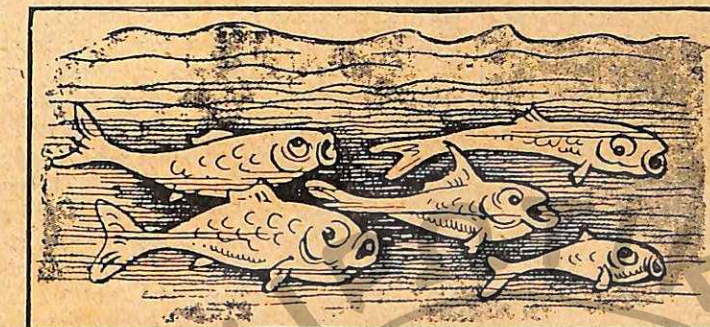
Ὅταν τὰ πιὸ κοντινὰ ψάρια, ποὺ ἔπλεαν κι' αὐτὰ στὸν ἀφρό, εἶδαν ἐκεῖνα τ' ἄσπρα φουσκωμένα πράγματα, τρώμαξαν πολὺ. Δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν

νὰ ἰδοῦν πῶς εἶναι πανιά ἄβλαβα καὶ νὰ ἡσυχάσουν, παρὰ εὐθὺς τῷβαλαν στὴ φεγγάλα φωνάζοντας:

— Φυλαχτήτε!

Ἐφτασαν ἀπὸ τὴ στεριά κατὶ ἄσπρα θεοῖα πελώρια καὶ κολυμπᾶνε! Ἀνυστοχία σ' ἐμᾶς τὰ ψάρια, χαθήκαμε!

Θὰ πῆτε: μὰ μιλοῦν τὰ ψάρια; Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅχι βέβαια. Μὰ ἔχουν κι' αὐτὰ μιὰ γλῶσσα ποὺ τὴν ἀκούν καὶ τὴν καταλαβαίνουν μεταξὺ τους. Ἐτσι τὰλλα ψάρια ἀκούγαν πολὺ καλὰ τί ἔλεγαν ἐκεῖνα ποὺ ἔφευγαν τρομαγμένα. Καὶ τρώμα-

ξαν κι' αὐτὰ, καὶ τῷβαζαν στὴν τρεχάλα, καὶ φώναζαν τὰ ἴδια. Σὲ λίγο ὅλη ἡ θάλασσα ἀναστατώθηκε, ἀπὸ τὸ βυθὸ ὡς τὸν ἀφρό. Τὰ ψάρια, λογῆς-λογῆς, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἔγιναν ἕνα κοπάδι ποὺ ἔφευγε ξεφρενιασμένο...

Τὸ Στοιχὶο τῆς Θάλασσης ὅμως, ποὺ ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τὰ ψάρια, εἶδε τὴ φεγγάλα ἐκείνη, ρώτησε τί συμβαίνει, τοῦ εἶπαν γιὰ τ' ἄσπρα θεοῖα, καὶ βγήκε νὰ τὰ ἰδῇ, νὰ τὰ σκοπόσῃ. Μ' ἀντί γιὰ θεοῖα, εἶδε δυὸ μικρὰ κορίτσια, ποὺ ἔρριχναν στὴ θάλασσα ἀσπρόρουχα.

— Ἐ! τοὺς φώναξε μετὰ φωνὴ σὰ βροντὴ. Τί κάνετε σεῖς ἐκεῖ καὶ τρομάζετε τὰ ψάρια μου; Παιχνίδια εἰν' αὐτὰ;

— Μάννα μου! ἔκαμαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καθὼς γύρισαν κι' εἶδαν τὸ φοβερὸ Στοιχίο μετὰ τὸ τοῖδοντο καμάκι του. Κι' ἔκαμαν νὰ φύγουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ «ΦΙΛΟΙ»

Αγαπητοί μου,

ΚΑΤΑ τύχη, παραστάθηκα προχτές σε μία οικογενειακή σκηνή από τις πιό... διδακτικές: Ένας πατέρας μάλωνε το γιό του, που ήθελε ναγοράσει άλλο καπέλλο, επειδή οι φίλοι του του είχαν βρει πώς αυτό που αγόρασε, δεν του πάει...

— Οι φίλοι σου και οι φίλοι σου! φώναζε ο πατέρας. Μά νομίζεις πώς είναι φίλοι σου αυτοί; Κάθε φορά που θα βάλεις κάτι καινούργιο, θα σου πουν πώς δεν είναι καλό, πώς δεν σου πάει, μόνο και μόνο για να σου χαλούν την ευχαρίστηση και να σε δάξουν σ' έξοδα και μπελάδες. Από κακία δηλαδή κι' από ζήλεια! Άμ δεν είναι φίλοι αυτοί; Που τους δρῆκες! που τους ξέρεις; που σε ξέρουν;... Μερικοί δεν είναι ούτε καν συμβασιτεῖς σου. Άλλοι σου τους γνώρισαν ἔξω, στὸν περίπατο, στὸ ζαχαροπλαστείο, στὸν κινηματογράφο. Γνωριστὲς τοῦ δρόμου. Παιδιά οἰκογενειῶν βέβαια, καλοντυμένα και με χαρτζιλίκι στὴν τσέπη. Δὲν πᾶς ἐσύ με παρακατινούς, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πὼς ἀγαποῦν κιόλα, πὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ σένα ἀληθινά, ὅπως ὁ Πέτρος ὁ ξάδελφός σου, ὅπως ὁ Κώστας που εἶναι γιὸς τοῦ καλύτερου φίλου μου, ὅπως ὁ Νίκος που μεγαλώσατε μαζί ἀπὸ μωρά; Αὐτοὶ φίλοι σου, μάλιστα!... Ὅχι οἱ ἄλλοι...

— Μὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν γούστο, μπαμπά! Εἶναι πιὸ τοῦ κόσμου...

— Τὸν κακό τους! Κι' ἐσύ ἔχεις γούστο. Καθένας ἔχει τὸ γούστο του. Μὲ τὸ γούστο σου ἀγοράσες αὐτὸ τὸ καπέλλο. Καὶ σοῦ ἄρесе, ἦσαν εὐχαρίστημένος, ἐνθουσιασμένος... Βγῆκες ἔξω, εἶδες αὐτοὺς τοὺς γελοῖους, σοῦ εἶπαν ἕνα λόγο, — ἐν' ἀστείῳ ἴσως, — τελείωσε! Τὸ καπέλλο σου δὲν ἀξίζει πιά, πρέπει νὰ τὰλλάξεις!... Μὰ εἶναι ζωὴ αὐτὴ;... Γιὰ συλλογίσου πὼς ἡ ἴδια ἱστορία γίνεται καθεμερῶ. Σὲ ἀφῆσαν ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ «φίλοι», νὰ χαρῆς καπέλλο, φορεσιά, γραβάτα, παπούτσι, πορτοφόλι, μαντήλι, μολύβι; Ὅ,τι ἔχεις, ὅ,τι παίρνεις, σοῦ τὸ κατηγοροῦν, σοῦ τὸ κοροϊδεύουν. Μόνο τὰ δικά τους εἶναι ὠραία. Καὶ σύ, ἀνόητε, τοὺς ἀκοῦς, καὶ χαλᾷς τὴν καρδιά σου, κι' ἔρχεσαι σὸ σπίτι κλαμένος και κά- νεις σκηνές... Ἀ, αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐν- γοῦ νὰ τελειώσῃ! Δὲ θὰ σοῦ δώσω νὰ πάρῃς ἄλλο καπέλλο, νὰ χαλᾷς ὁ κό- σμος. Οὔτε τὴ μαμμὰ σου θάφῃσω νὰ σοῦ δώσῃ. Δὲν μπορούμε νὰγοράζουμε πράγματα και νὰ τὰ πετοῦμε γιὰ φύλ- λου πῆδημα. Τὸ καπέλλο σου ὡς χτὲς

σοῦ ἄρесе. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἀρέσει και σήμερα... Σιωπὴ! Δὲν ἀκούω τίποτα!

Δὲν ξέρω τί ἀπέγινε. Ὑποχώρησε ὁ πατέρας; ὑποτάχτηκε ὁ γιός;... Ξέρω μόνο πὼς ὁ πρῶτος εἶχε μεγάλο δίκιο και πὼς αὐτοὶ οἱ «φίλοι», οἱ γνωριστὲς τοῦ δρόμου, εἶναι φοβερά ἐπιζήμιοι, ἄρα ἐχθροί, γιατί κατὰ τὴν παροιμία, «φίλος ἐπιζήμιος ἐχθρὸς ἀποκαλεῖται». Κι' ἐκεῖνο που τοὺς κάνει τέτοιους, δὲν εἶναι τόσο ἡ κακία τους, ἡ ζήλεια τους ἢ ἡ ἐλαφρότητα τους, ὅσο ἡ ἀνοησία που ἔχουν πολλὰ παιδιά, νὰ τοὺς δι- νουν τόση σημασία! Ἡ περιφρόνηση, ἡ ἀδιαφορία, θὰ ἦταν τὸ μόνο που θὰ τοὺς ταίριαζε. Ἀλλὰ τὰ καλὰ παιδιά γελιοῦνται με τὴν ἰδέα πὼς ἔχουν νὰ κάμουν με ἀληθινούς φίλους, που θέ- λουν τὸ καλὸ τους και τοὺς συμβου- λεύουν σωστά, ἢ με ἀνθρώπους μεγάλου γούστου και μεγάλης πείρας, που τὴν κοροϊδεῖα τους μπορεῖ καθένας νὰ τὴ φοβάται. Ἐ, αὐτὸ δὲν συμβαίνει παρὰ σπανιώτατα. Οἱ «φίλοι» εἶναι συ- νήθως κακὰ παιδιά, ζηλιάρικα, μοχθη- ρά, που δὲν ξέρουν κιόλα τί τοὺς γίνε- ται, και που ἅμα βλέπουν τὸν ἄλλο νάχῃ κάτι τι σὰν τὸ δικό τους ἢ καλύ- τερο, μεταχειρίζονται κάθε τρόπο, — πότε τὴ συμβουλή, πότε τὴν κοροϊδεῖα, — γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ τὸ πετάξῃ. ἢ τοῦλάχιστο γιὰ νὰ τοῦ καταστρέψουν τὴν εὐχαρίστηση. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ φορέματα ἢ τὰ στολίδια που κινοῦν τὸ φθόνο αὐτῶν τῶν «φίλων». Εἶναι κι' ὅλα τὰλλα πράγματα τοῦ ἄλλου: Τὸ σπίτι του, οἱ γονεῖς του, οἱ συγγε- νεῖς του, οἱ φίλοι του, — οἱ ἀληθινοὶ φί- λοι, — τὰ μαθήματά του, τὰ βιβλία του, οἱ βαθμοὶ του, τὰ οἰκογενειακά του συ- νήθεια, οἱ διασκέδασεις του, οἱ ἐκδρο- μές του, τὰ ταξίδια του, τὰ σχέδιά του, ἡ ζωὴ του. Ὅλα τὰ κοροϊδεύουν, ὅλα τὰ ἐπικρίνουν, ὅλα τὰ σχολιάζουν. και γιὰ ὅλα τὸν κάνουν νὰπογοητευεῖται, νὰ μετανοίωγῃ, νὰ θέλῃ νὰ τὰλλάξῃ. — ὅσα ἀλλάζουν τοῦλάχιστο, — νὰ μὴν τὰ ἐκ- τιμᾷ πιά και νὰ μὴν τὰ χαίρεται. Ὅταν τὸν κάνουν νὰ μὴν ἀρέσῃ τὸ καπέλ- λο του και νὰ θέλῃ ἄλλο, εἶναι ἴσως τὸ μικρότερο κακό. Γιατὶ τοῦ προξενοῦν τόσα ἄλλα μεγαλύτερα! Τοῦ δηλητη- ριάζουν τὴ ζωὴ. Τὸν κάνουν νὰ εἶναι πάντα ἀνήσυχος, μετέωρος, δυσχερὴς- μένος, δυστυχισμένος. Οἱ «φίλοι», οἱ καλοὶ φίλοι, αὐτοὶ!...

Ἀ, πὼς χαίρουμε, πὼς καμαρώνω τὰ σπάνια ἐκεῖνα παιδιά, που δὲν τοὺς δίνουν καμμιά σημασία!... Εἶναι ἀλη- θινὰ εὐτυχημένα! Οἱ «φίλοι» τὰ κοροϊ- δεύουν; Τοὺς κοροϊδεύουν κι' αὐτά. Οἱ «φίλοι» τὰ συμβουλεύουν; «Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή» τοὺς ἀπαντοῦν και δὲν κάνουν τίποτα. — Τὰ παιδιά αὐτὰ ξέρουν τάχα πὼς οἱ «φίλοι» μιλοῦν ἀπὸ κακία και ζήλεια; Ὅχι, δὲν πιστεύω

νὰ τὸ ξέρουν. Ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς κακὸς και ζηλιάρης ὁ ἴδιος, δύσκολα σκέπτεται και πιστεύει τέτοιο πρᾶγμα γιὰ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ εἶναι που ἔχουν πεποίθηση στὸν ἑαυτὸ τους, στὸ γούστο τους, στὶς ἰδέες τους, στὶς πράξεις τους, και δὲν περιμένουν νὰκούσουν τί θὰ πῇ ὁ «κόσμος» γιὰ νὰρέσουν τὸ καπέλο τους, τὸ φόρεμά τους ἢ ὅ,τι ἄλλο δικό τους. Ναί, τὰ χαίρουμε και τὰ καμα- ρώνω αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιά. Ὅσο λυ- ποῦμαι τὰλλα, τὰ κακομοῖρα, που τρέ- μουν τοὺς «φίλους», — τὸν κόσμο, — που ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτούς, που φοβοῦνται τὴν κοροϊδεῖα τους, που ἀκούνε τὴ συμ- βουλή τους και που κανονίζουν τὴ ζωὴ τους ὅχι ὅπως τοὺς ἀρέσει αὐτῶν, πα- ρὰ ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι, οἱ «καλοθε- λητές».

Ἀ, νὰ ἡ λέξη! Ἐτσι τοὺς λέει ὁ λαὸς εἰρωνικά αὐτοὺς τοὺς φίλους. Κά- νουν πὼς θέλουν τὸ καλὸ σου, μὰ δὲν θέλουν παρὰ τὸ κακό σου. Καί, τὸ ξα- ναλέω, — τὸ μικρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅ- ταν σὲ κάνουν νὰ πηγαίνῃς στὸν πατέ- ρα σου κλαμένος και νὰ τοῦ γυρεύῃς ἄλλα λεπτὰ γιὰ νὰγοράσῃς ἄλλο καπέλ- λο, επειδὴ τὸ χτεσινὸ σοῦ εἶπαν πὼς δὲ σοῦ πάει...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑ ΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων. — Δό- νιφαν και Μπριάν. — Ἐκδρομές. — Μία ποινὴ.

Εὐθὺς ἀπ' ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία, ὁ Γόρδων ἔκαμε τὸ σχέδιο τοῦ προγράμ- ματος και τὸ ὑπέβαλε στὴν ἐγκρίση τῆς ἀποικίας.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦτο, τὰ παιδιά θὰ συνεργάζονταν δυὸ ὥρες τὸ πρωῒ και δυὸ ὥρες τὸ ἀπόγευμα. Ὅσοι ἦσαν στὴν πέμπτη και στὴν τετάρτη τάξη, θὰ ἐδι- δασκαν τοὺς μικροὺς, καθένας με τὴ σει- ρά του, μαθηματικά, γεωγραφία, ἱστορία.

Γιὰ νὰ ξέρουν τὸ χρόνο, χρειάζονταν ἡμερολόγιο και ρολόγια. Εὐτυχῶς τὸ πλοῖο εἶχε. Κι' ὁ μὲν Οὐίλκοξ ἀνέλα- βε τὴν ἐπιμέλεια τῶν ρολογιῶν, νὰ τὰ κουρδίζῃ τακτικά και νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν καλὴ τους διατήρησιν ὁ δὲ Βάξτερ πῆρε τὸ ἡμερολόγιο, με τὴν υποχρέω- σιν νὰ σβύνῃ κάθε ἡμέρα που περνοῦσε, γιὰ νὰ ξέρουν ἔτσι πόσες τοῦ μηνὸς ἔ- χουν.

Τὸ θερμόμετρο και τὸ βαρόμετρο πα- ραδόθηκαν στὸν Οὐέπ. Αὐτὸς θὰ ση- μείωνε καθεμερῶ τις μεταβολὲς τῆς ἀτμο- σφαίρας και τῆς θερμοκρασίας.

Ἀποφάσισαν ἀκόμα νὰ κρατοῦν και ἡμερολόγιο, δηλαδή νὰ γράφουν τακτι- κὰ τὰ καθημερινὰ τους συμβάντα στὴ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΟΥΛΑΚΗΣ, Πειραιεύς. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 232ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 2. ΦΕΡΕΝΙΚΗ Γ. ΚΑΛΟΥΔΗ, Σκανδαλίδα, Ἰωάννινα. Α' Βραβείον 227ου Διαγων. Λύσεων. — 3. ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΔΑΝΟΥ, Κυρὰ - Κ. ραλίνα, Παρίσι. Α' Βραβείον 227ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων και Β' Ἐσπαθώματος τοῦ 1925.

τόκανες ἐπίτηδες· δὲν κάνεις ὅμως κα- λὸν νὰ ρίχνῃς με τὴν δύναμη.

— Μὰ τί ἤθελε δῶ ὁ Ζάν, ἀφοῦ δὲν παίζει; εἶπε ὁ Κρός.

— Οὐφ! φώναζε ὁ Δόνιφαν. Ζήτη- μα τὸ κάνετε τώρα και σεῖς!...

— Ἀλήθεια, δὲν εἶναι τίποτα σπου- δαῖο, εἶπε ὁ Μπριάν· θὰ παρακαλέσω ὅ- μως τὸν Κρός νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ.

— Τί νὰ τὸν παρακαλέσῃς, ἀδελφέ! φώναζε ὁ Δόνιφαν· ἀφοῦ σοῦ λέει πὼς δὲν τόκανε ξεπίτηδες!...

— Καί τί σὲ νοιάζει σένα; φώναζε κι' ὁ Μπριάν. Τί ἀνακατεῖσαι; Ἀφη- σέ μας νὰ τὰ κανονίσουμε ὁ Κρός κι' ἐ- γώ. Δὲν εἶναι δική σου δουλειά!

— Εἶναι και παρατεῖναι, ἀφοῦ μιλεῖς ἔτσι! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν με πείσμα.

— Ὅπως θέλεις και... ὅταν θέλῃς! εἶπε ὁ Μπριάν σταυρώνοντας τὰ χέρια.

— Τώρα εὐθὺς! φώναζε ὁ Δόνιφαν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη παρουσιά- σθηκε ὁ Γόρδων. Ρώτησε τί συμβαίνει και, ἀφοῦ ἔμαθε, ἔρριξε τὸ ἄδικο στὸ Δόνιφαν. Αὐτὸς χωστοῦσε νὰ ὑποτα- χθῇ στὸν ἀρχηγό. Καὶ γύρισε στὴ σπη- λιά μουρμουρίζοντας.

Ἐτσι ἀποσοδήθηκε τὴν ἡμέρα ἐκεῖ- νη ἡ μονομαχία. Μὰ ἦταν φανερό, πὼς οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀφορμὴ ζητοῦσαν νὰ πιαστούν.

Σαρανταὸκτὼ ὥρες ἔπεφτε χιόνι. Ὁ Σέρδης κι' ὁ Γκάρντι, πρὸς χάρη τῶν μικρῶν, κατασκεύασαν ἕνα χιονάνθρω- πο με πελώρια κεφάλι, θεάρατη μύτη και τεράστιο στόμα... Τὴν ἡμέρα, ὁ Δόλγης κι' ὁ Κωστάρ ξεθάρρεναν και τὸν χιονοδολοῦσαν. Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν με τὸ σκοτάδι ὁ χιονάνθρωπος φαινόταν πολὺ μεγαλύτερος και φοβερότερος, τὰ μικρὰ φοβόνταν και νὰ τὸν κοιτάζουν...

— Ὁ, τοὺς λαγούς! φώναζαν ὁ Ἰ-

δερσον κι' ὁ Γέγκινς που ἔκαναν τοὺς γενναίους· ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνο ἤξεραν πὼς ἔτρεμε ἡ καρδούλα τους.

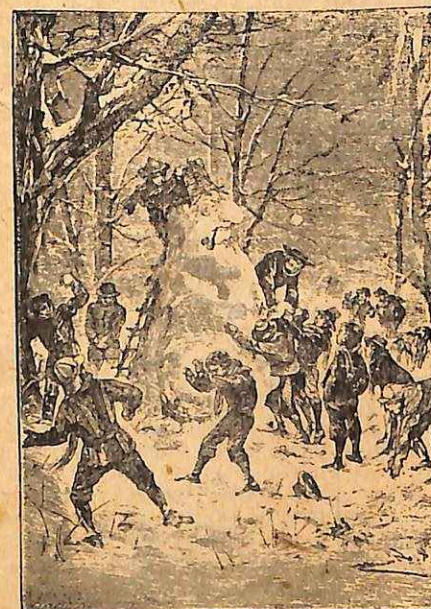
Κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνός, κάθε τέ- τοια διασκέδαση ἔπαψε, γιατί τὰ χιόνια εἶχαν βάθος τέσσερα-πέντε πόδια και τὰ παιδιά δὲν μπορούσαν νὰ περπατοῦν. Κι' ἐκατὸ μόνο βήματα ἀν' ἀπομακρυ- νόνταν ἀπὸ τὴ σπηλιά, κινδυνεύαν νὰ μὴ μποροῦν πιά νὰ γυρίσουν.

Ἀποκλεισμός λοιπὸν δεκαπέντε ὁλό- κληρες ἡμέρες, ὡς τις 9 'Ιουλίου. Αὐ- τό, ἐννοεῖται, δὲν ἔδωκε τὰ μαθήματα. Ἀπεναντίας τὸ πρόγραμμα τώρα ἐφαρ- μοζόταν πιὸ πιστά. Οὔτε ἡ ὑγεία τῶν παιδιῶν ἔπαθε τίποτα. Γιατὶ ὁ ἀερι- σμός τῆς κατοικίας γινόταν λαμπρὰ με τὸ διάδρομο που ἔβγαλε τις δυὸ κάμαρες και τις δυὸ εἰσόδους. Μερικὰ κρυολογη- ματάκια, πονόλαιμοι, συνάχια, σημειώ- θηκαν βέβαια· ἀλλὰ εὐκολὰ πολέμηθη- καν με τὴ φωτιά και τὰ «ζεστά» τοῦ Μόκου.

Τὸ θερμόμετρο, μέσα στὴ σπηλιά, ἔ- δειχνε πέντε βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μη- δέν· ἀπέξω, δεκαεπτὰ ἀπὸ κάτω. Ἡ δια- φορὰ, βλέπετε, ἦταν μεγάλη. Πάντα ὅμως ἡ θερμοκρασία τῆς κατοικίας ἦταν χα- μηλὴ και τὰ παιδιά ἔπρεπε νάνα ντυ- μένα βαριά και ἡ σόμπα νὰ καίῃ νύχτα- μέρα! Κι' επειδὴ ἡ ἀποθήκη τῶν ξύλων εἶχε μισαδειάσει, ἀποφάσισαν, στις 9 'Ιουλίου, νὰ πάνε στὸ δάσος νὰ τὴν ξα- ναγεμίσουν.

Ὅταν δὲν φυσᾷ, τὸ κρύο, ἔσο δριμύ- κι' ἀν' εἶναι, ὑποφέρεται. Κι' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, εὐτυχῶς, δὲν φυσοῦσε σχεδὸν καθόλου κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν αἴθριος. Τὰ χιόνια πιά εἶχαν πετρώσει, εἶχαν γίνε- ισά μάρμαρο. Ἐτσι μπορούσαν τὰ παι- διὰ νὰ περπατοῦν.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

«Τὰ μικρὰ χιονοβελούσαν τὸν χιονάν- θρωπο...» (Σελ. 273, στ. β').

